

РЕШЕНИЕ

№ 12

гр. Стара Загора, 05.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Генчо Атанасов

при участието на секретаря Живка М. Димитрова
като разгледа докладваното от Генчо Атанасов Гражданско дело №
20235530103319 по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно основание чл.415, ал.1, т.1 от ГПК.

Ищецът „УГРЕНОВА ЕСТЕЙТ“ ЕООД, гр. София твърди в исковата си молба, че въз основа на подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 410 от ГПК срещу ответника било образувано ч.гр.д. № 2636/2023 г. по описа на РС-Стара Загора. Постъпило възражение от страна на длъжника срещу издадената заповед за изпълнение на парично задължение, като в законоустановения срок, на основание чл. 415, във вр. с чл. 422 от ГПК ищецът предявява иск за установяване на съществуващо и изискуемо вземане срещу ответника. Във връзка с депозираното възражение от ответника относно погасяване на вземането по давност ищецът твърди, че такава не била изтекла. Налице били периодични плащания, като погасителната давност настъпвала три години от изискуемостта на всяко едно от вземанията. За нито едно от вземанията не била изтекла погасителната давност, тъй като всички дати на посочените фактури били след 22.03.2020 г., като датата на фактурата, обективизираща цялото процесно вземане за незаплатени услуги, крайната фактура, издадена от мобилния оператор, била 22.06.2020 г., с падеж на плащане 09.07.2020 г., след което абонатът изпаднал в забава за цялото вземане. Заповедното дело било образувано на 22.06.2023 г. Сключеният между страните договор имал силата на закон за страните, които го били сключили. Съгласно Общите условия абонатът бил длъжен да заплаща ежемесечно цените на предоставените му услуги, съгласно издадена от дружеството фактура, независимо от това дали е получил същата. В ОУ било предвидено, че плащането следвало да се извършва в определен срок след датата на издаване на фактурата, т.е. за всяка една от процесните фактури настъпила изискуемостта и не бил изтекъл тригодишният давностен период. Датата на деактивация на процесния абонамент била 08.06.2020 г., след което била начислена договорната неустойка, като в същата фактура била отразена и незаплатената услуга, като баланс от предходни периоди, като датата на прекратяване се генерирала автоматично по вградената електронна система на оператора

при нерегистрирано плащане и наличието на незаплатени суми след изтичането на предвидените в месечните фактури срокове за заплащане и съобразно уговорения краен срок на действие на ползвания абонамент, за което абонатът бил уведомен чрез кратко текстово съобщение. Ищцовото дружество предявява исковата си претенция срещу ответника въз основа на Договор за цесия от 31.05.2021 г., с което вземането било прехвърлено на "ИНОВАТИВНИ ФИНАНСИ" ООД, а "ИНОВАТИВНИ ФИНАНСИ" ООД, от своя страна, го прехвърлило на „УГРЕНОВА ЕСТЕЙТ“ ЕООД, с предишно наименование „ЮБЦ“ ЕООД, на 05.10.2021 г., посредством договор за цесия, като вземането било индивидуализирано подробно в Приложение № 1 към договора. Ищецът встъпил в правата си на кредитор въз основа на валидно правно основание още преди подаването на заявлението по чл.410 ГПК. Той придобил права върху цедираните вземания, ведно с всички произтичащи от това права и задължения, с привилегиите, обезпеченията, другите им принадлежности, включително и с изтеклите лихви, договорни неустойки, ако имало такива и други. Въз основа на договора с мобилния оператор ответникът ползвал предоставяните от дружеството мобилни услуги, като потреблението било фактурирано под клиентския номер на абоната № 1061773002. Съгласно чл. 29 от Общите условия на мобилния оператор предоставените услуги се отчитали месечно и се заплащали през месеца, следващ този на ползването им. Периодът на заплащане бил 15 дни от издаване на сметката/фактурата, като БТК определяла началната и крайната му дата, която не можела да бъде по-късно от 29-то число на месеца. Информация за размера на сметките и срока на заплащане можела да се получи на предварително обявени номера. Сведения за размера на сметките се предоставяли само лично на абонатите след съобщаване на съответния идентификационен код и/или чрез получаване на автоматично съобщение при обаждане от страна на абоната от телефонния номер, за който се искала съответната справка. Между кредитора „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД и ответника бил сключен договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги с клиентски номер 1061773002 от дата от 20.12.2019. г., с който абонатът добавил за ползване мобилен номер 879214380, по избран тарифен план VIVACOM Mobix 60 LTE, с месечна абонаментна такса в размер на 21.80 лв. без ДДС, за срок от 24 месеца. Въз основа на сключените договори за предоставянето на мобилни услуги с индивидуален клиентски номер 1061773002, между ответника и „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД, били издадени фактури, обективизиращи вида и размера на незаплатената услуга, а именно: 1280743388/22.02.2020 г., 1282245994/22.03.2020 г., *****/22.04.2020 г., 1285338084/22.05.2020 г. за периода от 22.01.2020 г. до 21.05.2020 г., с крайна фактура 1286860907/22.06.2020 г. Фактура №1280743388/22.02.2020 г. за отчетения период на потребление 22.02.2020 - 21.03.2020 г. била с начислена за периода сума за месечни абонаменти в размер на 21.66 лв. /с ДДС/, от които: VIVACOM Mobix 60 LTE 18.17 без ДДС. Дължимата сума била платима в срок до 08.03.2020г. Към фактурата било приложено извлечение от потреблението на ползвания мобилен номер. Фактура №1282245994/22.03.2020 г. била за отчетения период на потребление 22.03.2020 – 21.03.2020 г. с начислена за периода сума за разговори и месечни абонаменти в размер на 21.80лв. /с ДДС/, от които: VIVACOM Mobix 60 LTE 18.17 лв. без ДДС; ДДС ставка и сума 20% 3.63 лв. Дължимата сума била платима в срок 08.04.2020 г. Към фактурата било приложено извлечение от потреблението на ползвания мобилен номер. Фактура № *****/22.04.2020 г. била за отчетения период на потребление 25.12.2017-24.01.2018г. с начислена за периода сума за разговори и месечни абонаменти в размер на 26.60 лв. /с ДДС/, от които: VIVACOM Mobix 60 LTE 18.17 лв. без ДДС; VIVACOM Mobix Plus 4.00 лв. без ДДС; ДДС ставка и сума 20% 4.43 лв. Дължимата сума била платима в срок 11.05.2020 г. Към фактурата било приложено извлечение от потреблението на ползвания мобилен номер. Фактура 1285338084/22.05.2020 г. била за отчетения период на потребление 22.05.2020 - 21.06.2020 г., с начислена за периода сума за разговори и месечни абонаменти в размер на 21.80 лв. /с ДДС/, от които: VIVACOM Mobix 60 LTE 18.17 лв. без ДДС; ДДС

ставка и сума 20% 3.63 лв. Дължимата сума била платима в срок 08.06.2020 г. Към фактурата било приложено извлечение от потреблението на ползвания мобилен номер. Абонатът потребил и не заплатил мобилни услуги на обща стойност 91.86 лв., фактурирани за последователни отчетни месеца - за месец 02/2020г., 03/2020 г., 04/2020г. и за месец 05/2020г. Към всяка от фактурите имало приложено извлечение-детайлизирана справка от потреблението на ползвания номер. Незаплащането в срок на издадените от оператора на абоната фактури за ползваните мобилни услуги на стойност 91.86 лв. обусловило правото на БТК да прекрати едностранно индивидуалния договор на абоната. При неспазване на което и да е задължение в т.43 от Общите условия или в случай, че било налице неизпълнение на някое от другите задължения на потребителя, БТК имала право незабавно да ограничи предоставянето на услугите, или да прекрати едностранно индивидуалния договор с потребителя или да откаже сключване на нов договор с него. След едностранното прекратяване на индивидуалните договори на ответника мобилният оператор издал по клиентски номер №1061773002 крайна фактура №1286860907/22.06.2020 г. с начислена обща сума за плащане, с падеж на плащане 09.07.2020 г., след което абонатът изпаднал в забава за цялото вземане. В издадената крайна фактура била начислена неустойка за предсрочно прекратяване на договорите за мобилни услуги, която не била предмет на иска, фактурирана била цената, дължима се за потребените мобилни услуги от предходните два отчетни периода в размер на 91.86 лв. - предмет на иска. Датата на деактивация на процесния абонамент била 08.06.2020 г., като същата се генерирала автоматично по вградената електронна система на оператора при нерегистрирано плащане и наличието на незаплатени суми след изтичането на предвидените в месечните фактури срокове за заплащане и съобразно уговорения краен срок на действие на ползвания абонамент. Така абонатът бил в неизпълнение на договорите си, като същият не спазил крайния срок за ползване на абонамента VIVACOM Mobix 60 LTE за мобилен номер 879214380 до 20.12.2021 г., съгласно Договор за мобилни услуги от дата 20.12.2019 г. Главницата била формирана, като за периода от месец 02/2020 г. до месец 06/2020 г. ответникът не заплатил месечните абонаменти такси за всяка една от посочените услуги. Претенцията на заявителя 91.86 лв. била формирана от месечните абонаменти, съгласно посочените договори. Главницата била формирана по този начин и в нея не била включена неустойка, нито обезщетение, а отделните потребени услуги. Представените фактури сами по себе си не били основание за плащане, но ответникът сключил договор и ползвал съответната далекосъобщителна услуга, респ. получил предоставената лизингова вещ, които не заплатил в указания срок, и същият бил в неизпълнение на договора си. Когато прехвърлял вземанията си, цедентът го извършил в размер и спрямо длъжници, съществуващи към датата на прехвърлянето им, ведно с всички обезпечения и привилегии по тях, ако имало такива. Съгласно сключения договор за мобилни услуги, страните имали права и задължения, описани в него и общите условия на доставчика на мобилни услуги. Към индивидуалния договор се прилагали клаузите на публикуваните общи условия и те били неразделна част към него. По силата на същите индивидуалният договор влизал в сила от момента на подписването му от страните, а за неуредените случаи в индивидуалния договор били в сила общите условия на договора за предоставяне на мобилни услуги. Съгласно чл. 25 от Общите условия абонатът заплащал: еднократно - цена за първоначално свързване към мрежата; ежемесечно - цена за месечен абонамент за поддържане на достъп до мрежата; ежемесечно - стойността на проведените разговори и други услуги посочени в Ценовата листа на БТК и ползвани през предходния месец (или периоди). Съгласно чл. 35 заплащането на услугите се извършвало въз основа на месечни сметки, изготвени от БТК. Сметките се издавали на името на абоната и се изпращали на адреса, определен в индивидуалния договор и/или електронен адрес изрично посочен от абоната чрез други средства за комуникация посочени в тези общи условия или в индивидуалния договор. Неполучаването на сметките за дължими суми не освобождавало абоната от задължението

за плащане в определения срок. Потребителят отговарял и дължал връщане на оператора и на всякакви допълнителни /извънредни/ разходи, свързани със събирането на вземания, които са присъдени по съдебен ред. Съгласно чл. 29 от Общите условия предоставените услуги се отчитали месечно и се заплащали през месеца, следващ този на ползването им. Периодът на заплащане бил 15 дни от издаване на сметката/фактурата, като БТК определяла началната и крайната му дата, която не можела да бъде по-късно от 29-то число на месеца. Информация за размера на сметките и срока на заплащане можела да се получи на предварително обявени номера. Сведения за размера на сметките се предоставяли само лично на абонатите след съобщаване на съответния идентификационен код или чрез получаване на автоматично съобщение при обаждане от страна на абоната от телефонния номер, за който се искала съответната справка. В конкретния случай ответникът подписал договор за далекосъобщителна услуга, ползвал мобилен номер 879214380, не изпълнил задължението си по договор да заплаща стойността на услугата, като с това си поведение изпаднал в забава. Издадена му била фактура и в срок не я заплатил. Изпълнен бил фактическият състав на едно договорно неизпълнение по чл.79 ЗЗД, за което ответникът следвало да понесе отговорността си. И двата договора за цесия били облигационни, консесуални, двустранни и са породили правни последици за страните по тях. В договорните правоотношения между цедент и цесионер, вземанията към трети лица не били елемент от тях. И двата договора за цесия били рамкови договори, с оглед на това, че предвиждали клаузи относно бъдещи сделки. В българското законодателство рамковият договор имал за свое нормативно основание чл. 9, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите, който допускал сключването на неуредени в закона видове договори. Функцията на рамковия договор била да бъдат предвидени клаузи, които могли да бъдат използвани за определен набор от бъдещи сделки - да ангажира страните с договорените в него условия на тези сделки по начин, че никоя от страните да не можела сама да предотврати инкорпорирането на тези условия в съдържанието на последваща сделка, щом такава била сключена. Рамковият договор задължавал страните с договорените в него условия всеки път, когато те решили да сключат последващ договор от определен вид. С рамковия договор страните имали за цел да направят договорените в него условия на бъдещите сделки неоттегляеми още преди сключването на тези сделки и преди влизането в сила на тези условия. С рамковия договор страните постигали съгласие относно съдържанието или част от съдържанието на бъдещите договори. Те си оставяли свобода на преценката относно това дали и кога точно да сключели конкретни договори. Практиката показвала, че най-често, в рамковия договор не се уговаряли всички условия на бъдещите сделки, а някои от тях се оставяли за доуточняване при всеки конкретен случай. Нямало законово ограничение по чл.99 ЗЗД относно предмета на договора за цесия и платеното по него, т.е. дали бил възмезден или не. Това обстоятелство не било важно за длъжника. Законът го бранел, като поставял изискване единствено относно уведомяването му, като го скрепвал като задължение на цедента, без да уточнявал момента му. Единственото изискване на законодателя било длъжникът да бъде уведомен, за да можел, ако искал да изпълни задължението си, да знаел на кого да плати. В конкретния случай, ищецът извеждал своето материално и процесуално право от два договора за цесия, ведно с техните анекс и приложения. Видно от тях, същите имали за предмет съвкупност от индивидуални вземания срещу много физически и юридически лица на посочена в договора обща цена за цялата съвкупност. Но това не означавало, че същите не били конкретизирани. Неслучайно страните избрали принципа на изчерпателно изброяване на длъжниците в отделно приложение, за да се избегнело нарушаването на множество закони. В чл. 1.6 от първия договор за цесия, сключен между „БТК“ ЕАД и „ИНОВАТИВНИ ФИНАНСИ“ ООД, била дадена легална дефиниция на понятието: Приложение № 1- неразделна част от договора за цесия: „списък/таблица в електронна форма на компактдиск, съдържащ информация за вземанията по договорите за мобилни услуги и съответно за всеки един от Длъжниците по

тях, както следва име/фирма, ЕГН или ЕИК/БУЛСТАТ, адрес на длъжника, с който разполага ЦЕДЕНТЪТ, фактурирани вземания на ЦЕДЕНТА и дължима сума, представляващо неразделна част от този договор. ” В чл. 5.3 от договора за цесия било уговорено, че по искане на цесионера, цедентът предоставял писмено потвърждение за извършено прехвърляне на даденото вземане. Цедентът декларирал в чл. 3.5 от договора за цесия, че между длъжниците по вземанията, описани в Приложение № 1, не съществували други правоотношения. Представянето на Приложение № 1 в цялост щяло да бъде в нарушение на чл. 2, ал. 2, т. 3 от ЗЗЛД, а именно - представянето на лични данни на хиляди лица, спрямо които цесионерът придобил вземане, би надхвърлило целите, за които се обработвали. Приложение № 1 представлявало списък/таблица в електронна форма на компактдиск, съдържащ информация за вземанията по договорите за мобилни услуги и съответно за всеки един от длъжниците по тях, както следва: име/фирма, ЕГН или ЕИК/БУЛСТАТ, адрес на длъжника, с който разполагал цедентът, фактурирани вземания на цедента и дължима сума, представляващо неразделна част от този договор. Самото вземане било индивидуализирано по характер, длъжник, период, падеж и стойност. С оглед спазване разпоредбите на чл. 2, ал. 2, т. 3 на Закона за защита на личните данни, за всяко конкретно вземане, при поискване от страна на Цесионера, Цедентът се задължавал да издава документ, удостоверяващ, че вземането било включено в предмета на договора за цесия. Документът представлявал извадка на хартиен носител на съответното Приложение, съдържащо индивидуализация на конкретно вземане и трябвало да послужи на цесионера за осъществяване на правата му по събиране на прехвърлените вземания. Съгласно чл. 6, ал.2 от договора за цесия от дата 05.10.2021 г., считано от подписването му, ищцовото дружество имало качеството освен на цесионер и на пълномощник на цедента във връзка с уведомяването на длъжниците за извършеното прехвърляне на вземания. Нямаło никаква законова пречка старият кредитор да изпълни задължението си да уведоми длъжника чрез свой пълномощник. Подобно становище било застъпено не само в редица решения на въззивни съдилища, но и от правната доктрина, която приемала, че упълномощаването на цесионера от страна на цедента за уведомяване на длъжника било напълно допустима от закона правна сделка, която с нищо не накърнявала интереса на длъжника, още повече, когато длъжникът бил неизправен. Връчването на исковата молба на длъжника, към която били приложени и документи удостоверяващи прехвърлянето на вземането от цедента на цесионера било възприето като надлежно уведомяване на длъжника за цесията по чл.99, ал.4 от ЗЗД и в практиката на ВКС. Безспорно било, че уведомлението за цесия, приложено към исковата молба изхождало от цесионера, но същото било отправено до длъжника от името на цедента, който изрично упълномощил цесионера да извършва уведомяване по чл. 99, ал. 3 ЗЗД от негово име. Това обстоятелство било посочено в уведомлението. Цесионерът „ИНОВАТИВНИ ФИНАНСИ“ ООД, продължавал да има качеството на пълномощник на цедента за уведомяване на длъжника за цесията, а и ответникът не бил легитимиран да оспорва упълномощителната сделка. Към исковата молба били приложени договорите за цесия, уведомление към първата цесия. В чл.6 от договора от 05.10.2021 г. било уговорено между страните, че цесионерът бил изрично упълномощен да уведомява длъжниците за извършено прехвърляне. Нямаło законова пречка с едно изявление да се уведоми неизправен длъжник и за двете цесии, предвид факта, че ответникът не изпълнил нито на мобилния оператор, нито на ”ИНОВАТИВНИ ФИНАНСИ“ ООД, към датата на връчването на препис от исковата молба. Законът не указвал формата и момента на съобщаването. Всички изисквания на закона, целящи да предпазят длъжника и да му позволят да плати добре на носителя на вземането, били изпълнени. Уведомяването имало значение за стабилизиране правата в лицето на цесионера и не можело да бъде изпълнено валидно другиму. След като бил известен за цесията, длъжникът не можел да възразява на претенцията на цесионера за реално изпълнение на основание липсата на уведомяване. Длъжникът можел да противопоставя възражение, че не му било надлежно съобщена

цесията само ако едновременно с това твърдял, че изпълнил задължението си на стария кредитор, за да се освободил от задължението да плати и на новия кредитор. По отношение на този въпрос било налице единодушие и в практиката и в доктрината. Ищецът моли съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника Ж. И. К., че към него съществува изискуемо вземане на ищеца „УГРЕНОВА ЕСТЕЙТ“ ЕООД в размер на 91.86 лева - представляващи главница за потребена и неплатена далекосъобщителна услуга по договор, сключен между ответника и „БТК“ ЕАД, ведно със законната лихва за забава, съгласно издадената заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 410 ТПК. Претендира разноси в исковото и заповедното производство.

Ответникът Ж. И. К. не взема становище по исковата молба. В заповедното производство е направил възражение за погасяване по давност на вземането.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, намери за установено следното.

Предявен е иск по чл.415, ал.1, т.1 от ГПК, който представлява специален положителен установителен иск с предмет съдебно установяване, че вземането на кредитора съществува, т.е. че присъдената със заповедта за изпълнение сума се дължи. По този иск кредиторът следва да докаже факта, от който вземането му произтича, а длъжникът – възраженията си срещу вземането.

Видно от приложеното ч.гр.д.№ 2636/2023 г. по описа на Старозагорския районен съд, съдът е издал заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК № 1253/23.06.2023 г. за сумата 91,86 лева, представляваща незаплатени суми по Договор за далекосъобщителни услуги с клиентски № 1061773002 от 20.12.2019 г., и законна лихва от 10.05.2023 г. до изплащане на вземането. В срока по чл.414, ал.2 ГПК е постъпило възражение от длъжника и в срока по чл.415, ал.4 ГПК е подадена настоящата искова молба.

Ищецът претендира вземане по представения Договор с клиентски № 1061773002 от 20.12.2019 г., по силата на който „БТК“ ЕАД, гр.София е предоставило на ответника при общи условия интернет услуги по абонаментен план VIVACOM Mobix 60 LTE, с месечна абонаментна такса в размер на 21.80 лв. без ДДС, за срок от 24 месеца.

Разпоредбата на чл.29 от Общите условия предвижда, че ползваните услуги се отчитат месечно и се заплащат през месеца, следващ този на ползването им. Периодът на заплащане е 15 дни от издаване на сметката/фактурата, като БТК определя началната и крайната му дата, която не може да бъде по-късно от 29-то число на месеца.

В случая ищецът основава претенцията си на издадена Фактура №1286860907/22.06.2020 г., с падеж 09.07.2020 г., в която фигурира исковата сума в размер на 91,86 лева, обозначена като баланс от предходни периоди за предоставени интернет услуги. По делото няма данни за нередовност на счетоводните записвания на „БТК“ ЕАД досежно дължимите суми по Договор за далекосъобщителни услуги с клиентски № 1061773002 от 20.12.2019 г., поради което на основание чл.182 ГПК тези записвания могат да се ползват като доказателство в полза на съставителя.

Следва да се отбележи, че ответникът е направил единствено възражение за погасяване по давност на вземането /т.е. за погасяване на правото на принудително

изпълнение/, което означава, че същият не твърди, че вземане не е възникнало или че е било погасено чрез друг погасителен способ.

Съдът счита, че приложимият в случая давностен срок е три години, тъй като плащането е периодично по смисъла на чл.111, б."в" ЗЗД. Съобразно Тълкувателно решение № 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС понятието „периодични плащания” по смисъла на чл.111, б."в" от ЗЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. Вземането на ищеца за месечни такси за ползвани услуги попада изцяло в обхвата на така дефинираното понятие за периодично плащане, с оглед на което давностният срок за това вземане е тригодишен и съгласно чл.114, ал.1 ЗЗД тече от изискуемостта на вземането. В случая искът се счита предявен с подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК на 10.05.2023 г., поради което вземанията на ищеца по фактура Фактура №1286860907/22.06.2020 г., с падеж 09.07.2020 г. не са погасени по давност.

При тези обстоятелства съдът намира за установено, че ответникът дължи на „БТК” ЕАД сума в размер на 91,86 лева за ползвани интернет услуги по Договор с клиентски № 1061773002 от 20.12.2019 г.

Ищецът твърди, че е частен правоприемник на „БТК” ЕАД, гр.София по силата на Договор за цесия от 05.10.2021 г. и Договор за прехвърляне на вземания /цесия/ от 31.05.2011 г. Посочените договори са представени по делото, като от представените извлечения от приложения № 1 към двата договора е видно, че процесното вземане е прехвърлено на ищеца. Представено е уведомление до ответника за прехвърлянето, получено от последния с преписа от исковата молба, поради което съдът приема, че той е надлежно уведомен за цесията /в този смисъл е решение № 78 от 9.07.2014 г. на ВКС по т. д. № 2352/2013 г., II т. о., ТК по чл.290 ГПК/. С оглед на това съобразно разпоредбата на чл.99, ал.4 от ЗЗД прехвърлянето на вземането е породило действие за длъжника.

По тези съображения съдът намира, че предявеният иск по чл.415, ал.1, т.1 ГПК се явява основателен и следва да бъде уважен, като се признае за установено по отношение на ответника съществуването на вземането на ищеца за сумата 91,86 лева, представляваща незаплатени суми по Договор за далекосъобщителни услуги с клиентски № 1061773002 от 20.12.2019 г., и законна лихва от 10.05.2023 г. до изплащане на вземането, присъдени със заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК № 1253/23.06.2023 г. по ч. гр. д.№ 2636/2023 г. по описа на Старозагорския районен съд.

На основание чл.78, ал.1 от ГПК, вр. с т.11г от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК, следва да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца направените разноски както следва: в заповедното производство - в размер на 505 лв., представляващи държавна такса и адвокатско възнаграждение, както и в настоящото производство - в размер на 165 лв., представляващи държавна такса и адвокатско

възнаграждение.

Воден от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Ж. И. К. от гр.Стара Загора, ул. „...“ съществуването на вземането на „УГРЕНОВА ЕСТЕЙТ“ ЕООД, гр. София, р-н Триадница, бул.“България” 81, вх.В, ет.8, ЕИК 205680303, представлявано от Миглена Атанасова Угренова, за сумата 91,86 лева, представляваща незаплатени суми по Договор за далекосъобщителни услуги с клиентски № 1061773002 от 20.12.2019 г., и законна лихва от 10.05.2023 г. до изплащане на вземането, присъдени със заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК № 1253/23.06.2023 г. по ч. гр. д.№ 2636/2023 г. по описа на Старозагорския районен съд.

ОСЪЖДА Ж. И. К. от гр.Стара Загора, ул. „...“ да заплати на „УГРЕНОВА ЕСТЕЙТ“ ЕООД, гр. София, р-н Триадница, бул.“България” 81, вх.В, ет.8, ЕИК 205680303, представлявано от Миглена Атанасова Угренова, сумата 505 лева, представляваща разноски в заповедното производство, и сумата 165 лева, представляваща разноски в исковото производство.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му пред Старозагорския окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Стара Загора: _____